

Domsöndag – Kristi återkomst

Kyrkornas globala vecka -

”Jord att leva på – mänskliga rättigheter i klimatförändringarnas spår”.

Daniels Bok 7

9Sedan såg jag tronstolar sättas fram och en uråldrig man slå sig ner. Hans kläder var snövita, och håret på hans huvud var som ren ull. Hans tron var eldslågor och hjulen därunder flammande eld. 10En ström av eld flöt fram från platsen där han satt. Tusen och åter tusen betjänade honom, tiotusen och åter tiotusen stod där inför honom. Så tog domare plats och böcker öppnades.

Uppenbarelseboken 20-21

Livets bok öppnas

2011Och jag såg en stor vit tron och honom som sitter på den, och jorden och himlen flydde inför honom, och det fanns inte längre någon plats för dem. 12Och jag såg de döda, höga och låga, stå inför tronen, och böckerna öppnades. Och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda dömdes efter vad som stod i böckerna, efter sina gärningar. 13Och havet gav tillbaka de döda som var i det, och döden och dödsriket gav tillbaka de döda som var i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar. 14Och döden och dödsriket kastades i den brinnande sjön. Detta är den andra döden, den brinnande sjön. 15Och var och en som inte fanns uppskriven i livets bok kastades i den brinnande sjön.

En ny himmel och en ny jord

211Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Ty den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. 2Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner ur himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. 3Och från tronen hörde jag en stark röst som sade: ”Se, Guds tält står bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skall vara hans folk, och Gud själv skall vara hos dem, 4och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång var är borta.” 5Och han som satt på tronen sade: ”Se, jag gör allting nytt.” Och han sade: ”Skriv, ty dessa ord är trovärdiga och sanna.”

Evangelium enligt Johannes, 5

22Och Fadern dömer ingen utan har helt överlåtit domen åt Sonen, 23för att alla skall ära Sonen liksom de ärar Fadern. Den som inte ärar Sonen ärar inte heller Fadern, som har sänt honom.

24Sannerligen, jag säger er: den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv. Han faller inte under domen utan har övergått från döden till livet. 25Sannerligen, jag säger er: den stund kommer, ja, den är redan här, då de döda skall höra Guds sons röst och de som hör den skall få liv. 26Ty liksom Fadern äger liv, så har han också låtit Sonen äga liv, 27och han har gett honom makt att hålla dom, eftersom han är Människosonen. 28Var inte förvånade över detta. Den stund kommer då alla som ligger i sina gravar skall höra hans röst 29och gå ut ur dem; de som har gjort det goda skall uppstå till livet, och de som har gjort det onda skall uppstå till domen. 30Av mig själv kan jag inte göra något: som jag hör, så dömer jag, och min dom är rättvis, ty jag följer inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig.

Klockringning

Körsång - ingång

Psalm 102

26En gång lade du jordens grund,

och himlen är ett verk av din hand.

27De skall förgås, men du består,

de är plagg som slits ut,

du byter ut dem som kläder

och de är borta.

28Men du är densamme,

dina år har inget slut.

29Dina tjänares barn skall bo här

och deras barn leva trygga hos dig.

Välkommen till gudstjänst!

Idag är en alldeles speciell dag. Vi har vaknat upp och kommit tillsammans på denna alldeles speciella dag. Det är söndag och vi firar gudstjänst tillsammans. Välkommen och tack för att du är här! Men kanske tänker du på vänner eller släkt som inte är här i vårt gudstjänstrum idag. Kanske för att de inte ville komma, kanske för att de inte kunde, kanske för att det är för tidigt, för att de inte mår bra, kanske är din vän sjuk, kanske för att de inte tror, kanske för att de inte tror att det gör någon skillnad.

Vi firar gudstjänst med tiotusentals i vårt land just nu, vi firar gudstjänst med miljoner runt vår jord och i våra tankar och böner innesluter vi alla vi känner och hela vår jord.

Jorden, ja! Idag är en alldeles speciell dag. Det är kyrkoårets sist dag. Det är domssöndag – obs att det inte är domedagen – och vi ska prata om *Kristi återkomst*. Eftersom det idag är

kyrkoårets sista söndag så är nästa söndag kyrkoårets första söndag och alltså första advent (tiden går fort!) och då börjar ett nytt *nådens år* och dagens ämne om Kristi återkomst är ju förstås en påminnelse om vad för tid som nu kommer – advent och jul.

Men hur ska Kristus komma? Texterna vi ska läsa idag är mystiska. Svåra att förstå. Kanske ska vi bara läsa och ta in dem som ett konstverk, som en bild av ett vackert landskap i vackra höstfärger, som ett foto på ett vackert vinterlandskap – se och ta in, meditera över – men vi kanske aldrig kan förklara vad vi ser och känner, vi kan inte begripa, frågor blir fler än svaren. Idag är en alldeles speciell dag för idag är också sista söndagen i *Kyrkornas globala vecka*, en vecka som är gemensamma för alla kyrkor och kristna samfund i Sverige och som är en slags hjälp och påminnelse till alla kristna i alla slags kyrkor om att hela jorden är vår angelägenhet. (Vi nöjer oss inte med mindre än hela jorden). För Gud har en gång lagt jordens grund. I år är temat för kyrkornas globala vecka ”Jord att leva på – mänskliga rättigheter i klimatförändringarnas spår”

Idag är en speciell dag för vi har Orsa ungdomskör och Ingrid Eriksson med oss som ska spela och sjunga för oss. Varmt välkomna

Välkommen att fira gudstjänst tillsammans, tillsammans med hela vår jord!

Sång 796 - Innan gryningen

Barnens ljus – Manne

Predikan

God morgon!

Jag vaknar varje morgon och befinner mig mitt i världen.

Hela världen kommer till mig vid frukostbordet.

Allt jag har omkring mig kommer från någonstans. Mina möbler, mina prylar, min mobiltelefon som väckt mig - de kommer från olika delar av världen och många olika skickliga händer har gjort allt detta till vad det är.

Maten jag äter har hanterats av okända händer och skapat en inkomst och en möjlighet för ett gott liv någon annanstans. Hoppas jag.

Hela världen kommer till vid frukostbordet

Krig och konflikt, oro och människor på flykt. Brist på vatten...>flykt,

28 miljoner barn är på flykt...

klimatkonferens i Marakesh. Ska världens ledare lyckas ena sig om en gemensam strategi. En strategi som är säker och effektiv. Kan vi lita på varandra så...

Har jorden råd med oss? Det sägs att det skulle krävas mer än tre jordklot om alla människor i världen skulle leva som vi i Sverige.

—

Jag gick hemifrån en morgon. Kom ut på gatan och känner att det är fuktig råkalla luft och en isande kall vind från norr. Jag fryser nästan aldrig men drog denna morgon ner min mössa lite längre ner över öronen. I tunneln nere vid pendeltågsstationen satt som vanligt den gamle mannen hopsjunket på kartong och en IKEA-påse, lutade sig mot väggen i sin lortiga jacka, huvudet nedsjunket, ansiktet dolt i solkigt skägg, med blicken mot marken och de nakna händer utsträckta i en passiv bön. En skrynklig tilltygad pappmugg står tom framför honom och den gamle mannen säger ingenting. Vad är hans historia? Varifrån kommer han? Vilka står honom nära? Vem älskar han? Han säger ingenting men jag begriper vad han behöver.

Jag skyndar uppför trapporna, lägger mitt månadskort och spärrdörrarna öppnas och jag är på väg till mitt arbete. På perrongen står hundratals människor och väntar på att åka hit eller dit, på väg med barnen till förskola och skolor, på väg mot viktiga möten, på väg mot arbeten. Någon i hantverkares kläder, några inbyltade i stora varma jackor, andra med slips och kavaj. Åter andra vackert klädda i kjol och det ser alldeles för kallt ut i tunna strumpor. De flesta står still i väntan på tåget, många – nästan alla – pratar i telefon eller läser i eller leker med sina smartphones. En lång gänglig man går längs perrongen, hans blick söker. Han ser ut att ha en bra jacka men skorna är dåliga och passar inte alls för en årstid när snön börjar falla. Han har ett par påsar i sina händer och går från papperskorg till papperskorg, lyfter på skräp med sina bara händer och söker efter burkar och flaskor att panta. Burkar och flaskor som någon har druckit ur men inte brytt sig och orkat att ta med för att återanvända. Han finner några att ta med. Han ser att jag iakttar honom på sin vandring kryssande mellan människor på perrongen. Han stannar upp framför mig och ser mig i ögonen med en intensiv blick, hans tunna, taniga kropp skälver i kylan och han säger något på ett språk som jag inte begriper men han pekar mot sin mage och sin mun och jag vet ju redan vad han vill.

Jag kliver av pendeltåget i Årstaberget, trängs och följer strömmen av människor ner för trapporna för att byta till tvärbanan.

Tjena-hej-taxi-micket – krona? Säger en kvinna utanför spärrarna med en likadan skrynklig pappmugg som den gamle mannen i Farsta strand, En skrynklig pappmugg med ett skrynkligt foto i, med en bild på en för mig alldeles anonym familj. Någon lägger några mynt i muggen. ”Tjena-hej-taxi-micket!” säger hon - Jag ursäktar mig själv medan jag går förbi med att säga att jag inte har några pengar, jag har inga mynt, inga kontanter. Och det är ju sant för jag använder mycket sällan kontanter men jag vet ju att jag skulle kunna skaffa mig och jag vet ju att jag skulle kunna ha ordnat för att ge och jag vet ju att jag också denna dag kommer att möta dessa som ber mig om någon krona.

Stackars satar! - Jag begriper inte hur det kan löna sig för dem, att de kan resa från andra länder för att få några kronor här och några där, för att kunna resa hem till sjuka föräldrar, hem till sina barn som inte får gå i skola, eller kanske gör de det? Hem till undermåliga hus. Jag begriper inte hur de står ut, jag förstår inte hur de står ut med kylan.

Det är så trångt på tvärbanan mot Alvik så det är inte möjligt att ta upp en tidning eller en bok att läsa. Men efter en stund så får jag ändå en sittplats och

sätter mig vid fönstret med väskan i knät. Jag stirrar ut och ser människor och trafik gå hit och dit och jag ber min korta morgonbön tyst för mig själv:

Jag ber dig, Gud ta min dag i dina händer . Var med mig i all oro och alla bekymmer. Låt mig idag bli till nytta för någon människa.

Stockholm har blivit kallt.

Kanske dömer jag mig själv. Kanske är det så att vi dömer oss själva. På det sätt som vi lever, hur vi handlar är det som dömer oss?

Hur ska vi förhålla oss till vår egen oförmåga? Hur ska jag göra med min otillräcklighet? Hur ska jag hantera denna massiva flod nyheter som tynger ner mig varje morgon med nyheter på radion, med alla de stora svarta rubrikerna i tidningen? Hur ska jag kunna lära mig alla råd om att leva klimatsmart och äta rätt, köpa varor på ett sätt som inte skadar människor eller natur. Hur ska jag bemöta alla de som är fattiga och de som flytt och saknar allt? Vad kan jag göra för fred och rättvisa?

Kristi återkomst - Hur kommer Kristus till oss?

Hur ska vi kunna finna hopp, ett hopp för världen och ett hopp för oss själva?

Låt mig berätta om ett möte med en hoppfull man.

Genom mitt arbete med ekumeniska följeslagarprogrammet i Palestina och Israel så får jag tillfällen att resa till detta bibelberättelserna land, till Israel och Palestina. Som ni vet så är det en lång och sårig konflikt mellan de olika folken och nästa år har Israels ockupation av Palestina pågått i 50 år. Den ojämlika konflikten där palestiniers mark fräntas, hem rivs medan illegala bosättare får bygga, där palestinier måste ha ID-handlingar och tillstånd även för att ta sig från sina egna hem till sina egna marker. En konflikt som pågår där tusentals dödas och tiotusentals skadas och barn och vuxna traumatiseras.

Jag och mitt sällskap reste genom Palestina. Vi reste från Jerusalem och norrut, genom trafikkaoset i Rammalah och vidare norrut över berg och genom dalar,

vackert grönt landskap. Vi fick mindre städer och byar och vi såg många av de illegala israeliska bosättningarna. Vi reste genom staden Nablus, där Jakobs källa ligger, och vi såg berget Gerizim där Samarierna bor. Vi kom fram till Tulkarm där vi mötte några av de ekumeniska följeslagare som finns på plats i tre-månadersperioder för att utgöra en internationell närvaro för att minska risken våld och för att rapportera vad de ser. Tillsammans med tre följeslagare från lika många länder reste vi vidare till byarna Haris och Deir Istia, palestinska byar som bett om följeslagarprogrammets närvaro.

Vi skulle hem till Issa, en man som arbetar för att skapa dialog och för att få uppmärksamhet för orättvisor och brott mot internationell humanitär rätt. Han organiserar människor i byarna för att med ickevåldsliga medel skapa uppmärksamhet och påverka för rättsliga processer där byarnas marker inskränks av de illegala israeliska bosättningarna som vill ha mer mark och vägnät mellan dessa bosättningar som läggs på palestinska bönders marker.

Vi var en liten delegation som kom hem till Issa och vi fick vänta på honom en stund i familjens vardagsrum. Issa är en välklädd man omkring 50 år som kom inrullande i rummet i rullstol. Vi alla presenterar oss och han börjar att berätta om de närliggande byarnas situation och vad de planerar och jobbar med just nu. Några av hans barn leker och springer in och ut ur rummet och äldste sonen kommer in med te och bjuder oss. Issa berättar att de som en metod flyttar fredagsbönen från moskén till olivodlingarna intill den väg som israeliska myndigheter byggt och som skär av byn Deir Istias marker i två delar. Där intill vägen håller de sin fredagsbön under stora plakat mot vägen som upplyser de förbipasserande om hur vägen förstör deras möjligheter att bruka sin egen mark.

Issa berättar engagerat och är hoppfull om att få till en förändring. Issa berättar också lite om sin egen livsberättelse. Han var polis inom den Palestinska myndigheten. För tio år sedan så var det oroligt i byn och israelisk militär trängde in mot byn och de började skjuta tårgas. Issa sprang ut för att uppmana och hjälpa några kvinnor och barn att komma i säkerhet och komma undan tårgasen. Helt plötsligt känner han hur det bränner till i ryggen och han faller ner på marken. Han försöker att ta sig upp men kan inte resa sig. Han ser att han blöder och ingen kan hjälpa honom. Han har blivit träffad av en kula i ryggen från kort avstånd och det är två tungt beväpnade israeliska soldater som kommer springande fram till honom.

Issa får så småningom sjukvård men kulan har skadat hans rygg så att han är förlamad från midjan och neråt. Issa är den som organiserar ickevålds-aktioner, fredagsböner i olivlundar och som söker skapa uppmärksamhet för den

orättfärdiga och olagliga ockupation som dessa byar lever under. Issa sitter skottskadad i rullstol och berättar för oss om ickevåld och undervisar oss om hopp.

Jag känner att jag måste fråga honom - hur kan han av alla människor prata om hopp?

Han spänner ögonen i mig och säger. Vad annat kan jag göra än att ha hopp? Jag lever ju! Att lägga sig ner och dö är inget alternativ, om jag inte hoppas så dör jag.

Så länge det finns liv så finns det hopp. Det uttrycket har fått en mycket djupare innebörd...

Hur kommer Kristus till oss?

Tillfrågad av fariseerna om när Guds rike skulle komma svarade han: "Guds rike kommer inte på ett sådant sätt att man kan se det med sina ögon. 21 Ingen kan säga: Här är det, eller: Där är det. Nej, Guds rike är inom er." (Luk 17:20-21)

och

5 Undersök själva om ni har tro, pröva er själva. Märker ni inte att Kristus Jesus finns hos er? (2 kor 13:5)

Om nu Gud finns här hos oss vad hindrar oss då från att ha hopp?

Vi läste ur Johannes evangelium idag:

Sannerligen, jag säger er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, den har evigt liv och faller inte under domen utan har övergått från döden till livet.

Jag tror att talet om "evigt liv" ska definieras som en kvalitet som genomsyrar hela livet snarare än en kvantitet av tid. Jag menar att evigt liv är gudagåvan livskvalitet som vi får redan här och nu. Evigt liv handlar inte i första hand om att vi en gång ska träda in i en annan realitet som är oändligt utsträckt i tid. I vår text som vi läst idag så uttrycks det så, den som tror **har evigt liv**. Det står i

presens. Det handlar om nutid. Det står inte att vi kommer oändligt mycket tid på oss att leva.

Märker ni inte att Kristus Jesus finns hos er?

Tillsammans kan vi både finna och ge hopp

Avslut

Kom till mig säger Jesus

Gå ut säger också Jesus

Liksom vi andas, vi andas in och vi andas ut. Ja, vi kan inte sluta andas – vi andas in och vi andas ut och vi tänker inte ens på det. Vi behöver ta emot och vi behöver ge. Därför behöver vi varandra och därför behöver vi fira gudstjänst. Den Guds kärlek som vi har fått ta emot får vi gå ut för att ge vidare

Jesus sade till dem igen: "Frid åt er alla. Som Fadern har sänt mig sänder jag er." Sedan andades han på dem och sade: "Ta emot helig ande. (Joh 20:21-22)

Ta emot Välsignelse från Gud:

Herren Välsignar oss och beskyddar oss.

Herren låter sitt ansikte lysa mot oss och visar oss nåd

Herren vänder sitt ansikte till oss och ger oss sin fred

I Faderns och Sonens och den helige Andes namn

Amen

Körsång